

Antonius Cornelis Vernooij
Priester van het Aartsbisdom Utrecht

Hij werd geboren op 18 november 1940 te Cothen. Na zijn priesterwijding op 18 juli 1965 ging hij naar Italië waar hij compositie en Gregoriaanse muziek studeerde aan het Pontificio Istituto di Musica Sacra te Rome en pianolessen te Pescara. Na zijn terugkeer in Nederland in 1969 werd hij docent Gregoriaans en hymnologie aan het Nederlands Instituut voor Kerkmuziek te Utrecht. In 1975 promoveerde hij aan het Pontificio Istituto di Musica Sacra in Rome op het proefschrift 'Lo sviluppo della Fuga nelle Fantasie di Jan Pieterszoon Sweelinck'. Met ingang van 1 januari 1983 werd hij benoemd tot halftime pastor en deservitor van de H. Paulusparochie te Utrecht. Per 1 september 1989 werd hij eervol ontslagen als halftime pastor en deservitor van deze parochie. Vanaf 1998 was hij bijzonder hoogleraar liturgische muziek aan de Universiteit van Tilburg. Met ingang van 1 november 2005 ging hij met emeritaat.

Anton was een kerkmusicus in hart en nieren. Na zijn studie in Rome heeft hij vele studenten begeleid, zowel in de gregoriaans als in de eigentijdse liturgische muziek waar hij voluit voor open stond. Hij kon zijn studenten prikkelen, maar ook met de nodige humor. Samen met een aantal andere musici was hij de grote gangmaker bij het samenstellen van de Gezangen voor Liturgie. Het kreeg een plaats in de canon van de rk kerkmuziek in Nederland. Vele malen heeft hij in het aartsbisdom koren toegesproken over hun plaats in de liturgie. Zijn vele publicaties verschenen in diverse tijdschriften en bundels, met name in het Gregoriusblad. Hij schreef muzikale biografieën van Floris van der Putt en Maurice Pirenne. Onder de titel "In schoonheid biddende" verscheen van zijn hand de geschiedenis van het Nederlands Instituut voor Kerkmuziek. Door zijn goed gevoel voor taal waren zijn publicaties prettig leesbaar. In "Laat ons zingen van grote dingen" is een selectie gemaakt van zijn artikelen. Liturgie kan niet zonder muziek, of – in de woorden van Anton – liturgie wordt voltrokken in muziek.

Tijdens zijn docentschap bleef hij altijd beschikbaar om voor te gaan in de parochies in de omgeving. Hij preekte graag, had daarbij zijn eigen stijl, en zoekende getuigde hij van zijn geloof en ongeloof tegelijk. In zijn jaren als pastoor toonde hij zich betrokken bij het wel en wee van zijn parochianen. Al moesten sommigen wel wennen aan zijn soms wat hoekige uitspraken.

Vele jaren nam hij ook deel aan de maandelijkse bijeenkomst van emeriti. Hij liet daarbij niet veel van zich horen, maar wanneer dat wel het geval was, waren dat vaak doordenkertjes.

De laatste jaren moest hij leven met spierdystrofie en een begin van dementie. Anton had er grote moeite mee om dat te aanvaarden. Gelukkig vond hij in het fraterhuis St. Jozef een veilige omgeving. Na de wekelijkse zaterdagavond met zijn collega's in het fraterhuis kwam de dood onverwacht in de nacht.

Moge de Heer hem opnemen in zijn heerlijkheid.

Ons medeleven gaat uit naar zijn familie en andere dierbaren.

+ Willem Jacobus kardinaal Eijk

Aartsbisschop van Utrecht